

patt tahaks teie sees igawest eluvalgust kuni maani luututada; aga olge julged, lootke Jeesuse, see õige jõulu lindi peale! — Ja kui jõulu-kunst füüks: „Julus ehk Julike, miks sul must rätil saelas on?” — Siis vastaks Julius ehk Jullike pisarcid filmist pühkides: „Mul oli muullu väike õde ehk wend ja meie läisime mestris lirikus ning ta ütles issa: „Kui ma juureks saan, siis — siis — teen sulle ja wanematele seda ja teist rõõmu.” — Aga mis sündis pärast Jõusuid? Ta jääi hoigeks ja Jeesus futsus ta taewa ja seal särab ta nüüd ilusamini, kui festi jõulu-kunst siin niugmina lannan saelas musta rätilu leinamise märgiks, et Jeesus mind veel op ole tulnud taewalikults jõulu-puuss futsuma.” — Dah, mo ormisad koolilapsed! jõulu-kunst tähenudab seda õiget Jesse võsukest ja on jo 1000 aastat enne õigeusu üleswöötjat Dr. Martin Luttervist Sassa rahva juures sees tähenuse pildiks olnud. — Teile aga tahaplin ütlesda: lapsed, jäädge Jeesuse siisse!”

Kui nüüd Liidimatta ühe talve oma ametit oli pidanud, siis joudis ka suvi lätte ja iga päew oli ta'l korjassele lott ja sulasele lähker panna, ja seepärast tundis ta nüüd, et perenaene majas puudus; seit'op ütles ta ühel päeval, kui õues liivi peal liisfami nägi: „„Lenda, lenda sepa-

trünnul lenda, lenda lepikusse, larga, larga, laasi. lusse! hüppa, hüppa haavitusse! kust mu oma tuleb müsle.” Ning viimaks läts osi töels. Kui Jaani-lilled parajaste õlimes olid, siis võttis ta Jumala nimel asja ette. Seal ligidal elas üks viisataks tütar laps ja sellele ta awaldas oma mõttid seega, et ta ta'le kirja kirjutas ja senna siisse kaks wdi kolm Jaani-lille pani, missedest sa jutu peastiri wdetud on. — Muidugi teada, et ta sohe vastust ei saanud, sest üks mõistlik tütarlaps küsib esite oma wanemate läest luba ja mõttelb ise ka niisuguse asja ülle natuke järele.

Ometi mõne päawa pärast sai ta vastutse, kus sees niisama mõni jaani-lill ja ta see piisule, aga siissi suuri ja häid asju tähenud sõna „ja” oli.

Seda teada, et ta süda nüüd rõõmu pärast todites ja õnnels oli home pühapääw, sest pani ta siis vasta wantri ette ja sõitis senna.

Ilin oli ihis ja soe, kui ta senna sal ja leidis oma armukeje õuest pihlata vilust istumast ja kui see teda tulema nägi, läks ta ta vastu ja teretasid teine teist, kui pruut ja peigmees. — Ja kui naad jo natuke aega olid juttu westand, siis joudis ta lõune aeg lätte ja ta pruut palus teda enesega leiba wõtma. Kui naad nüüd tuppa mineimä